

POSTANOWIENIE

Dnia 7 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej [x]. w W.

przeciwko Miastu W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 września 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 20 stycznia 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 1800 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Powódka złożyła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 20 stycznia 2015 r., oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 20 listopada 2013 r., którym Sąd oddalił powództwo o zasądzenie od pozwanego m. W. kwoty 109 519 zł z odsetkami tytułem zwrotu części uiszczonych w latach 2002 – 2007 opłat rocznych z tytułu użytkowania wieczystego gruntu. Powołując się na podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i zmianę wyroku Sądu pierwszej instancji przez orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca powołała się na przesłankę opisaną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Twierdziła, że w sprawie zachodzi potrzeba wykładni art. 118 k.c., który wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów co do tego, czy roszczenie spółdzielni mieszkaniowej o zwrot części opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego gruntu jest roszczeniem związanym z prowadzeniem działalności gospodarczej i ulega na podstawie art. 118 k.c. przedawnieniu w terminie trzyletnim.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżąca nie przytoczyła argumentów, świadczących o występowaniu

w niniejszej sprawie wskazanej przez nią przesłanki uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, skarżący powinien wykazać, że przepisy potrzebne do rozstrzygnięcia skargi wywołują poważne wątpliwości interpretacyjne i wyjaśnić, na czym one polegają albo wykazać, że przepisy te wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Skarżąca nie przytoczyła argumentów świadczących o potrzebie wykładni art. 118 k.c. ze względu na rozbieżności w orzecznictwie sądów. Powołany przepis był już przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego m.in. w uchwałach z dnia 26 kwietnia 2002 r., III CZP 21/02 (OSNC 2002, nr 12, poz. 149) i z dnia 11 lipca 2014 r., III CZP 33/14 (OSNC 2015, nr 5, poz. 56) oraz w wyrokach z dnia 12 marca 2004 r., II CK 53/03 (nie publ.), z dnia 8 listopada 2013 r., I CSK 34/13 (OSNC 2014, nr 9, poz. 90) i z dnia 10 stycznia 2014 r., I CSK 179/13 (nie publ.). Sąd Najwyższy, po dokonaniu analizy orzecznictwa, zajął stanowisko, że roszczenie spółdzielni mieszkaniowej o zwrot opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego gruntu jest roszczeniem związanym z prowadzeniem działalności gospodarczej i ulega przedawnieniu w terminie trzyletnim.

Skarżąca nie wykazała, że zachodzi potrzeba po raz kolejny zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy w tej samej kwestii.

Konkludując, trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzi wskazana przez skarżącą przesłanka określona w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 98 i 99 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz w związku z § 6 pkt 6 w związku z § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.) i z § 21

rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).

db